

30. května 1932, aby dlužné splátky zapravila žalující firmě, což tato provedla, ovšem se zpožděním způsobeným devisovými opatřeními. Žalobkyně netvrdila ani, že v době splatnosti vyrovnacích splátek uvedených předložila žalovanému směnku k výplatě, a proto neprokázala, že se žalovaný ocitl v prodlení. Při splatnosti směnečné valuty a tedy i splátek v T. nebylo povinností vyrovnacího dlužníka, aby opatřoval povolení Národní banky k vývozu bankovek nebo k poukazu peněz do ciziny podle nařízení čís. 41/32. Bylo věcí žalobkyně, aby si v T. peníze vybrala a o možnost vývozu nebo poukazu do ciziny se starala. Proto žalobkyně nemůže z toho, že žalovaný dal, aniž k tomu byl povinen, opatřiti za ni povolení k vývozu teprve dne 28. neb 30. května 1932 a dal zaslati na své nebezpečí valutu vyrovnací splátky. do ciziny pro žalobkyni, dovozovati, že nesplnil včas a řádně. Vždyť učinil více, než byl povinen, a odporovalo by jistě pravidlům poctivého styku, aby za tohoto stavu věci měl býti považován za obmeškaleho dlužníka. Věřitel, řídící se oněmi pravidly poctivého styku musil by takové počínání žalovaného omluviti a takový způsob placení považovati za placení řádné a včasné.

Čís. 12415.

Okolnost, že povinný podal žádost o odklad exekuce podle § 42 čís. 1 ex. ř., neopravňovala soud vyhraditi si vyřízení návrhu na povolení exekuce vnucenou dražbou do právoplatného rozhodnutí sporu zahájeného žalobou o bezúčinnost exekučního titulu.

(Rozh. ze dne 3. března 1933, R II 367/32.)

Soud první stolice vyhradil si rozhodnutí o návrhu na povolení vnucené dražby nemovitosti až po právoplatném rozhodnutí sporu o bezúčinnost exekučního titulu a odůvodnil tuto výhradu tím, že pohledávky vymáhajících věřitelů za dlužníky jsou již na nemovitostech knihovně zajištěny a že v žalobě o bezúčinnost exekučního titulu byl navržen odklad exekuce. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by upustil od oné výhrady a o návrhu znovu rozhodl. Důvody: Exekuční řád dovoluje nejen současné použití několika exekučních prostředků (§ 14 ex. ř.), nýbrž i postupné vedení několika exekucí, nedostačují-li dřívější exekuce k úplnému uspokojení vymáhajícího věřitele. Vnucené zřízení zástavního práva podle § 87 ex. ř., k němuž již došlo, není ještě ukojením vymáhaného nároku na hotové zaplacení, ani první soud nepoukazuje k jinému ukojení tohoto nároku, takže není důvodu, by bylo vyhrazeno rozhodnutí o vnucené dražbě napotom navržené (§ 133 ex. ř.). Výhradu rozhodnutí nelze opodstatniti ani návrhem na odklad exekuce, ježto takový návrh, jsou-li tu zákonné podmínky, jest vyříditi příznivě, není-li tu podmínek těch, jest jej zamítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jest nesprávný názor dovolacího rekurenta, že návrh na odložení exekuce podle § 42 čís. 1 ex. ř. v žalobě Ck 114/31 opravňoval podle zákona první soud k vydání jeho usnesení. Podle zákona bylo na prvním soudu, by rozhodl o návrhu dlužníků na odklad exekuce, nebyl však první soud oprávněn vyhraditi si vyřízení o návrhu na povolení exekuce vnučenou dražbou do právoplatného rozhodnutí sporu zahájeného onou žalobou a nebylo tomu vyřízení na závadu, že o návrhu na odložení exekuce nebylo rozhodnuto.

Čís. 12416.

Žalobu podle § 951 obč. zák., již se nepominutelný dědic domáhá na obdarovaném, by mu vydal darovanou nemovitost k uhrazení toho, co se mu nedostává na povinném dílu, nelze knihovně poznamenati.

(Rozh. ze dne 3. března 1933, R II 59/33.)

Žalobkyně, nepominutelná dědička, domáhala se na žalovaném buď vydání nemovitostí, které mu postoupila zůstavitelka za živa anebo zaplacení 230.000 Kč, ježto byla darem zkrácena na povinném dílu. Návrhu žalobkyně, by žaloba byla knihovně poznamenána, s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, r e k u r s n í s o u d návrh zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jde o to, lze-li knihovně poznamenati žalobu podle § 951 obč. zák. podanou, kterou se domáhá žalobkyně jako nepominutelný dědic toho, by jí žalovaný buď vydal nemovitosti, které jemu postoupila matka žalobkynina ještě za živobytí notářským spisem ze dne 22. ledna 1931 jako dar, aneb zaplatil jí částku 230.000 Kč, ježto byla darem zkrácena v povinném dílu. Rekursní soud nevyhověl návrhu žalobkyně o poznámku spornosti této žaloby podle § 61 knih. zák. s odůvodněním, že nárok uplatňovaný žalobou jest nárokem obligačním, k jehož zajištění není dána poznámka spornosti podle § 61 knih. zákona. S názorem tím jest souhlasiti a stěžovatel se marně pokouší jej vyvrátiti. Nauka jakož i judikatura souhlasí v tom, že nárok na povinný díl není dědickým právem, nýbrž pohledávkou, tudíž nárokem obligačním (dvor. dekr. ze dne 31. ledna 1844, čís. 781 sb. z. s.). Podle § 951 obč. zák. jest nepominutelný dědic oprávněn žádati na obdarovaném, by mu vydal dar k uhrazení toho, čeho se mu nedostává na povinném dílu. Jde tudíž v žalobě uplatňující nárok podle § 951 obč. zák. o nárok na povinný díl, tudíž o nárok obligační povahy, jehož předmětem jest vydání daru obdarovaným, pokud je toho třeba ku krytí případného schodku na povinném dílu. I když jest darem, k jehož vydání by byl obdarovaný povinen, nemovitost, jak jest tomu v souzeném případě, nenabyl nárok nepominutelného dědice na povinný díl povahy práva věcného, neboť jde stále